

Estic un poc decebuda. Esperava ulleres de sol, gavardina, un diari amb dos foradets...

—Són els clixés que cal vèncer i contra els quals lluitem. Som empresaris que ens dediquem a la investigació i punt. No som gens obscurs ni tenim secretàries mastegant xiclet... La literatura ens ha donat una aura de misteri que sovint ens beneficia, però també fa mal des del punt de vista comercial. Quan la gent ve al despatx sempre els crida l'atenció que sigues una persona normal.

—**De manera que encara és tabú requerir els serveis d'un detectiu...**

—Sí, encara hi ha un cert tabú. Però és que som gent normal, amb vides normals, amb despatxos normals... L'única diferència és la classe de servei que oferim.

—**Com vau entrar en el món dels detectius?**

—Vaig estudiar criminologia, per a treballar en aquell àmbit, però com que no era possible de trobar-hi eixides laborals, vaig fer els estudis per a ser detectiu privat. No va ser vocacional, sinó que tot va passar sobre la marxa. Vet ací!

—**Com va ser la vostra primera investigació?**

—No recorde exactament la primera, però sí una amb el meu primer company de feina. Consistia a seguir una menor d'edat de qui volien saber amb qui es relacionava, si consumia droga, etc. El meu company ja era gran, de manera que jo li feia falta perquè ell no concordava amb l'ambient on es movia la investigada.

—**Sou com la guàrdia civil, que aneu en parella...**

—La majoria de vegades anem en parella, perquè així ho solen requerir les situacions. És clar, imagina't que l'investigat aparca i jo, que vaig darre-re, no puc. Què faig aleshores? Per això calen dues persones, perquè el cotxe no el puc deixar mal aparcat. La policia pot deixar el cotxe on li vinga de gust, però nosaltres no. És tan simple com això. Passes tanstíssimes hores mortes que al remat se t'acaben els temes de conversa amb el company.

—**Quina gent recorre a vosaltres?**

—El 80% és gent normal i corrent. Després hi ha un 20% de clients més peculiars, gent que diu que han enviat ones a sa casa que els causen mal de

PREATS I CAMPS

“Amb paciència i diners, no hi ha casos impossibles”

Segueix treballadors per a saber si estan malalts o no; esbrina amors secrets; indaga on va la mainada... María José Darzo (Vinaròs, Baix Maestrat, 1974) és detectiva privada de fa quinze anys i exerceix a la manera clàssica. “No sigues infidel, o un detectiu privat t' enxamparà”, avisa.

cap; que diuen que porten un microxip; que els han posat càmeres a casa... En definitiva, són gent amb algun problema psicològic. En eixos casos mires

de veure què hi ha de realitat i què hi ha de fictici. Amb el pas del temps, ho detectes de seguida. I quan t'adones que eixa persona no està bé, amb tota

la teua professionalitat li has de fer entendre que tu no eres la solució al seu problema. Allò que mai no faria és tractar de contractar eixa investigació per a extraure'n benefici. Cal ètica.

—I els clients normals, què us demanen?

—Un cas prou habitual és el de matrimonis separats, quan hi ha vigents unes mesures de compensació i ens demanen —si un dels dos té una sospita— que investiguem l'altre per a esbrinar si ha canviat de situació laboral, per tal de modificar eixes mesures. També hi ha molts casos de baixes d'empresa, absentisme laboral, competència deslleial, investigacions econòmiques...

—Com es duu a terme la recerca?

—En primer lloc, has de saber quin és l'objectiu de la investigació. Al client li demanes costums, horaris... de l'investigat per tal d'adaptar la teua faena a tots eixos condicionants. El primer dia de seguiment et dóna una imatge prou real de què cal fer. Ara, hi ha un canvi constant d'estratègia.

—Com se segueix algú perquè no detecte que té un individu darrere?

—Amb molta cura, amb experiència, domini del cotxe i del trànsit i amb una mica de sort.

—I si percebeu que us han detectat?

—Moltes voltes te n'adones perquè miren per l'espill retrovisor, a voltes el conductor gira cua i et mira descaradament, fa voltes a una rotonda per a comprovar si vas darrere...

—Us heu trobat mai en una situació compromesa?

—Compromesa en el sentit que s'han dirigit a mi, no; però que m'han pegat unes voltes a la rotonda, sí, en una ocasió. I no fa gens de gràcia.

—I què passa si al client no li agrada el resultat que obteniu?

—Perquè això no passe, has d'explicar-li molt bé abans quina és la teua faena. El client ha de saber que el treball es cobra independentment del sentit del resultat, tant si és convenient com no. Per exemple, un cas d'infidelitat. Pot passar que durant els dies en què s'ha contractat el servei no hi haja hagut cap conducta que porte a pensar que hi ha una infidelitat. I el client, que pensava que el seu home o la seua dona tenien una aventura, es queda un poc trastocat si la investigació no troba cap indici en eixe sentit.

—Ateneu molts casos d'infidelitat?

—N'hi ha, però no són els majoritaris, només un 30% o un 40%.

—I què recomanàrieu a un infidel per a no ser caçat per un detectiu privat?

—Que no siga infidel, perquè si ho és, el detectiu privat l'enxamparà.

—Quin és el cas més estrany que heu hagut d'afrontar?

—Una volta van vindre un senyor i una senyora que volien que seguira el marit d'ella. És a dir, que amb qui venia la senyora al meu despatx era el seu amant! I tots dos volien saber si el marit d'ella tenia un amant. Hi ha casos com les baixes laborals, la competència deslleial... que tenen un mateix patró.

—Han canviat la mena de casos en temps de crisi?

—Ja ho crec que sí. La gent ja no contracta per curiositat o per morbositat, com passava abans, sinó per necessitat. En canvi, ara hi ha molts casos de compensació de mesures entre un

matrimoni separat. Per què? Doncs perquè per a algunes persones és cabdal tindre una determinada informació per a arribar a final de mes. Imagineu-vos una pensió establerta en 500 euros que, a conseqüència de la investigació, la rebaixen. En molt pocs mesos has amortitzat la despesa que has fet en el detectiu.

—Com ho feu per a no implicar-vos-hi emocionalment?

—Amb els anys, t'hi acostumes. Al principi, com en totes les faenes, t'hi impliques més, ho sents com una cosa molt pròpia i et resulta més violent haver de donar segons quines notícies. També és veritat que el client està preparat per a rebre les notícies que confirmen les seues sospites. En els casos d'infidelitat sol resultar bastant dur, però també és veritat que al remat molts clients continuen amb la seua parella.

—Expliqueu-me un cas difícil.

—No fa gaire, havíem de mirar d'identificar, fer un seguiment i saber en quin estat es trobava una dona que havia tingut un accident. L'havíem de veure, però se suposava que havia d'estar tancada a casa a conseqüència d'una minusvalidesa brutal. Com la podíem veure, aleshores? A més, no ens van proporcionar l'adreça correcta i vam descobrir que l'altre domicili on podia estar era enmig de l'horta, allunyat de la resta d'habitatges. És clar, en eixes circumstàncies no podíem fer espera i seguiment. Com dimonis l'havíem de veure? L'atzar va voler que trobàrem un tercer domicili i que un dia la poguérem identificar per les característiques que ens havien descrit. No sabíem com fer-ho fins que vam tindre aquella sort!

—M'imagine que també hi ha casos irresolubles...

—Sí, però la majoria de casos irresolubles no ho són per la complicació que puguen tindre, sinó perquè el client no està disposat a anar més enllà. Amb paciència i diners, no hi ha casos impossibles.

—Què se sent quan es troba una prova definitiva?

—Sents la satisfacció d'haver fet la teua faena i la satisfacció per l'esforç econòmic que ha fet el client. He tingut clients que fan un sobreesforç per a poder pagar els teus serveis.

Violeta Tena